

Compartir versus descartar

Romà Casanova, bisbe de Vic

Quan érem petits havíem sentit moltes vegades com els nostres pares ens deien: «Heu d'aprendre a compartir», en situacions de discussió entre germans. Ens hem fet grans i continuem tenint la necessitat d'escoltar aquesta lliçó per a no caure en l'individualisme que la cultura dominant i el nostre egoisme ens imposen. No compartir el que tenim com a regal —perquè tot és do i tot és gràcia— és oblidar-nos de l'altre en les seves necessitats; la qual cosa, amb paraules del papa Francesc, és caure en el parany de l'exclusió d'aquells a qui no interessa de veure per no complicar-se l'existència; i aquest no és pas camí d'autèntica humanitat.

En el gest generós de donar i tenir en compte els altres descobrim la veritable humanitat que ens dignifica.

Mans Unides, en la Campanya contra la Fam d'aquest any, ens fa present un missatge tan paradoxal com cert: «Compartir és la nostra riquesa.» De fet, aquesta associació eclesial per al desenvolupament de les persones, en la seva experiència de seixanta-cinc anys, ens recorda quelcom que no podem oblidar mai: la necessitat de compartir. El camí recorregut per Mans Unides mostra com el fet de tenir en compte els qui viuen en la indigència de coses bàsiques com l'aliment, la sanitat, l'educació, la salubritat, i, al mateix temps, ser capaços d'obrir per a ells camins vers una més gran dignitat de vida, és riquesa humana, tant per als qui reben l'ajut com per als qui comparteixen allò que tenen perquè això sigui possible.

Acollir la crida a compartir que ens arriba per mitjà d'aquesta associació és una oportunitat per a experimentar la riquesa que brolla de la generositat com a resposta

a les urgències del nostre món. Mans Unides precisa la resposta a les necessitats de la gent amb projectes concrets en molts països. Les dades ens parlen de cinc-cents cinquanta projectes desenvolupats en cinquanta-un països l'any 2023. Rere cada projecte hi ha molts rostres de persones que troben en la seva situació un signe que fa brollar l'esperança en els seus cors. La invocació del Sant Pare és clara: «Imploro, de manera urgent, esperança per als milions de pobres, que sovint no tenen el necessari per a viure. Enfront de la successió d'onades de pobresa sempre noves hi ha el risc d'acostumar-s'hi i resignar-se. Però no podem apartar la mirada de situacions dramàtiques que avui es constaten a tot arreu » (*Spes non confudit*, 15). Si som capaços de compartir bonament el que tenim, experimentarem un augment d'humanitat en el nostre cor i expressarem que tota persona ens importa, descartant l'egoisme que ens aboca a la tristesa.

